

cant gall, i alatejant boi estarrufantse, allarga'l coll i acluca'ls ulls pera cantar, tirantseli la guineu, sensa perdre moment, a sobre, emportantsel a corre cuita a son cau pera menjarsel.

Mentres feie via a son cau, corrent com un *mal esperit* i al passar per un camp, surtiren uns gossos i la empaitaren, i ella, cames ajudeume a correr; ¡no li convenia pas deixarse agafar! que's cas; ¡pobre de ma pell pensaba?

En aquestes, el gall li digué:

—Mone, guineu, no sigas tonta; cridals a n'aquestos gossos que't persegueixen, i digals que'l gall es teu i aixis te deixarán, puig si no ho fas tal com te dich t'atraparan i se't menjen.

La guineu que no vegé la treta, aixís ho feu, obrint de bat la boque pera mes fort cridar, aprofitantse de l'ocasió'l gall pera escabullirse, enfilantse d'una volade a un arbre.

La guineu al darse compte de l'engany, queda plantificade i avergonyide, cridant amb rabie:

—¡Maleide siga la boque que parle havent d'estar callade!

A lo que respongué'l gall:

¡Maleit siga l'ull que's tanque, habent de vetllar!

Qui no'n siga llec qu'aprenga, car m'apareix prou clar tot, pera comentarho.

ARREGLAT PER B.

*****

La fada de la soletat

(LLEGENDA DE LAS VORAS DEL DANUVI)

La Ceahláulú, la orgullosa montanya, en fineix sa elevació dret al cel per una punta, en la que no hi te vida ni'ls rebots ni una mala hervota. En sa pedra de foch ahont s'hi esbravan ab furia'ls vents del cel s'hi arrapa'l liquen migrat; y sembla com si dongués un cert ayre d'alegría á la selvatge soletat dels penyals y mostrés á la vegada desde aquellas ayrejadas alturas com la vida se'n aixeca molt més amunt que la de la terra mateixa.

En lo mitj de la montanya, s hi obre gros esberlench, de cara á sol-ixent, estrenyentse cap á la part oposada, y formant en lo ventre de la terra

una feréstega cabauma. En las voras del precipici hi creixen arrels selvatges de bayas, y en algún dels arbres més grossos s'hi amagan en sos dintres masses de neu d'altres centurias. Dalt de las cimas, en sas cabaumas, no hi arriban ni'ls ossos de la montanya, ni'ls aucells dels boscos, ni'ls abets, ni'ls corsos, ni'ls ayres de la terra. Sols cambia aquesta decoració quan de tant en tant cau alguna cosa de las margenadas de las penyas en las profunditats del avench ab una fressa esglayadora. També'l riu que passa per allá abaix de la vall, cambia aquest quadro desolat. Es l'aygua del gel y de la neu al fondres. L'etern silenci es interromput pel remoreig de l'aygua al petonejar lo pedregam de la vall.

Dintre de la cabauma hi vivia la fada de la montanya, la regina de la soletat.

N'era jove y morena. Sobre sas espatllas li queya sempre la cabellera, y portava algún ram florit de sarsa d'Espanya.

Per las esberlas de la cabauma s'hi fica'l solmoltas vegadas y n'ilumina l'aygua somera del riu, colorejantla de varios colors. Los raigs que cauhen sobre'l llit de la neu, retornan blanqueixats y en l'aygua's desfant en filets de llum, tot lo qual s'ho contempla admirada la fada.

De la cabauma, ella no se'n surt sino raras vegadas. Quán los núbols que n'enrotllan la montanya s'estimban per las pendents de las valls ó s'agombolan com flonjos de llana sobre'ls marlets d'altres cimas, la fada de la soletat treu del llach alguna soca d'arbre y li serveix com de barca' y ab ella's passeja pel riu que naix de la cabauma. La corrent la porta suau pel mitj de las altas margenadas de la torrentera fins á un petit pla format per una penya cobert de liquen. Allí's deté la regina de la soletat y deixa anar la soca buyda del arbre. S'asseu sobre'l liquen tou y silenciosament mira endevant.

Per sobre, hi ha l'alegre volta del cel ab sa potentia immensitat; abaix se mouhen las negres masses ó'ls vapors dels núbols que'l sol broda com tintas de porpre. Mes alt que aixó, en l'espai infinit, una perduda taca describint un cercle, corre com una pilota de neu sobre'l fondo blau del cel.

La fada de la soletat tot s'ho contempla ab igual indiferencia; de tant en tant anota alguna cosa en un llibre antich que te á las mans. Hi escriu la historia del temps. Aquí y allá ne reserva páginas pels homes, y parla de Cristo, de Zimmerman, de Lamarti-